

Anordningen blev givet; nu tror jeg derimod, at Anordningen har borttaget, og at Loven vil borttage Meget af dette". Og om det andet Punkt, Biskoppens Ret til at begrænse en Præsts udensojns Virksomhed, siger han: „Det er i Særdeleshed disse sidste Ord, som ere mig i høi Grad imod; thi ved dem er der ikke blot ikke givet nogen Udvidelse af Sognebaandet, men Anordningen er endog saa ved dem gaaet tilbage til Tiden før Sognebaandets Løsning og har i Grunden søgt at indskrænke den Frihed og Ret, som ved Loven om Sognebaandets Løsning af 1855 er bleven givet." Han betragter det altsaa i Grunden, og med fuld Ret, som et Tilbageffridt til Tiden før 1855, og det skulde vi nu 17 Aar efter gaa hen og stadfæste ved Lov! Jeg veed vel, at det har staaet i den kongelige Anordning, men denne har hidtil været bestridt af Rigsdagen saavel efter sit Indhold som sin Form, og desuagtet skulde vi nu gaa hen og optage noget Saadant i en Lov! Jeg tror virkelig, at det er umuligt at bringe Folkethinget til at gaa ind derpaa. Man maa jo dog ogsaa erindre i det Dieblif, man vil lægge en saadan Myndighed i Biskoppernes Hænder, at vore Biskopper ikke have set med Tilfredshed eller Belivillie paa Loven om Sognebaandets Løsning og endnu mindre paa Loven om Valgmenigheder. Jeg behøver ikke at minde om de mange Udtalelser og vigtige Skridt, der i denne Henseende ere fættede, de ville være de fleste i frisk Erindring, men der er dog et Par Ord, som jeg ikke kan undlade at henlede det ærede Things Opmærksomhed paa; de findes i en Udtalelse af Sjællands Biskop over Valgmenighedsloven og ere trykte i Landsthingsudvalgets Betænkning. Han siger nemlig: „Vil man en Folkekirke, da søge man at bevare Sogneforbindelsen, der er en Grundbetingelse for Folkekirkens Bestaaen . . . da søge man saa vidt muligt at træffe saadanne Foranstaltninger, der kunne bidrage til at betage Menighedens Medlemmer Lyften til at benytte Loven om Sognebaandets Løsning, at Lovens Benyttelse indskrænkes til det mindst Mulige". Saaledes har Sjællands Biskop offentlig talt om denne Sag til Ministeren. Det er altsaa i denne Retning, vi

kunne vente Biskoppernes Afgjørelse, og saa spørger jeg, om det kan anses forværligt at gaa hen og give dem en saadan Myndighed som den her omhandlede, ikke blot lige overfor de dem underordnede Præster, men ogsaa for Menighedsmedlemmerne. Naar vi ellers ved Lov give Folk en Ret, pleie vi at lade Domstolene afgjøre, hvorvidt Retten misbruges eller ikke; men her ville vi overlade det til de enkelte Biskopper, i alt Fald til Ministeren, og dette tror jeg strider i den Grad imod den Regel, vi ellers pleie at følge, at jeg ikke tror, det er muligt for Folkethinget at gaa ind derpaa. Jeg maa derfor ligesom forrige Gang meget indstændig bede det ærede Thing forkaste disse Forslag og saaledes fastholde sine Afstemninger fra anden Behandling. Jeg kan ikke se, at der er fremkommet noget som helst Nyt, som skulde kunne forandre den Beslutning, der den Gang blev tagen med et meget stort Flertal. — De andre Forslag ere ligeledes Ojensagtelser fra forrige Gang, og jeg skal ikke omtale dem, der slet ikke ere blevene begrundede af det ærede Medlem for Middelfart, hvad der, saa vidt jeg mærkede, var Tilfældet med Forslagene under Nr. 1 og Nr. 2; kun Forslaget under Nr. 9 udtalte han nogle Ord om. Det gaar ud paa, at der skulde indsættes en ny Paragraf i Stedet for den i Lovforslaget vedtagne om Kirkegaardenes Brug, og den gaar langt videre end Lovforslagets, idet nemlig efter den de fremmede Trosbæjndere skulde kunne udøve alle deres Ceremonier paa Kirkegaarden, hvilket vilde blive en hel Afvigelse fra, hvad der hidtil har gjældet i saa Henseende. Hvorvidt det skulde være rigtigt at give Retten dertil, skal jeg lade staa hen; jeg tror imidlertid, at herom gjælder ogsaa, hvad den ærede Minister yttrede om et andet Punkt, at det vilde kræve en nærmere Overveitelse end den, der har kunnet finde Sted her ved 3die Behandling, for at kunne gaa ind derpaa. I alt Fald er det mærkeligt, at det ærede Medlem, der er saa bange for Misbrug af Sognebaandsløsen, at han tror, det er nødvendigt at træffe Bestemmelser derom, ikke har nogen Bestemmelse om, hvad der skal ske, naar de fremmede Trosbæjndere misbruge denne Ret. Det er dog vel sandsynligt, at de lige saa godt kunne misbruge